

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον· ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῇντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ὄρηκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ὁκτωβρίου δεκκτρεῖς,
βράζει ὅλη ἡ πατρίς.

Τριάντα ὀκτὼ μετροῦμε
καὶ τὰ ἴδια κοπανοῦμε.

Δομβάρδος πρὸς Ζακυνθινούς,
καὶ ἄλλους φίλους τοῦ στενοῦς.

Ἐτοιμασθῆτε οὔλοι σας γιὰ μιὰ Ζακυνθινὸ μου,
ἐτοιμασθῆτε κι' ἐρχομαι αὐτοῦ μὲ τὸ βαπόρο,
ἀλλὰ κανεῖς, μουρὲ παιδιὰ, δὲν θέλω μέσ' σ' αὐτί μου
νὰ μοῦ παρλάρῃ τίποτοι γιὰ δάνειο ἢ φόρο.
Καὶ τσερταμέντε ἀπὸ σᾶς αὐτὴ τὴ χάρι θέλω,
ἄλλοιὼς κι' ἐγὼ σ' τὸ διόλοιο οὔλους μαζὶ σᾶς στέλλω.

Σὰν ὄντε τὸ βαπόρο μου, νὰ σᾶς λασκάρ' ἡ βίδα,
νὰ σηκωθῆτε καὶ παιδιὰ καὶ ἄντρες καὶ κυρίες,
κι' οὔλοι ντελέγκου τρέξετε γιὰ μὲ καὶ τὴν πατρίδα
τοῦ βούγαίς σας, τοῦ πιάτσαις σας καὶ τοῦ ἄγκωνάριαις.
Νὰ γίνῃ καὶ ξαφνικὸ γιὰ μιὰ καὶ φασαρία,
ὡς νὰ γίνῃ καὶ τὰ καμπαναρία.

Εἰς τὴν Πλατεία Ῥοῦγα σας ὡς πέρα εἰς τὸν Ἄμμο
νὰ ἀρραδαμωθῆτε, τζόγλαις μου, νὰ σᾶς καταφιλήσω,
καὶ μόνε μὲ κυττάξετε νὰ ξαπλωθῆτε χάμω,
κι' ἐγὼ εἰς τὰ κορμιά σας ἀπάνου νὰ πατήσω.
Οὔλοι γιὰ τὸν ἀφέντη σας νὰ νοιώσετε λαχτάρα,
νὰ βίξετε καὶ μάσκουλα, νὰ ρίξετε καὶ σμπάρα.

Πότε, μουρὲ Ζακυνθινὸι, καὶ τοῦ Δεσπότη Λάτα
νὰ ὀγγί κι' ἐκεῖδς μὲ τάμφια καὶ μ' οὔλους τοῦ παππάδες,
νὰ πάρῃ καὶ τὸν Ἄγιο μας μαζὶ τοῦ στήν παράτα,
καὶ μ' ἔχο πλάγιο βαρὺ ν' ἀρχίσῃ πατινάδες.
Γιὰ ἄλλοιὼς, ἂν δὲν φερθῇ σὰν ἄλλοι πατριώτης,
κόρπο ντιμπάκο! παύεται κι' αὐτὸς ἀπὸ Δεσπότης.

Νὰ μοῦχετε τὴν Ῥοῦγα σας ἕνα ὕψηλὸ βαρέλι,
γιὰ ν' ἀνεβῶ, μουρὲ παιδιὰ, ἀπάνου νὰ παρλάρω ...
Χίλια φιλιὰ ὁ βασιληᾶς μοῦ ξαναπαραγγέλλει
τὴν ὡμορφὴν μας Ζακυνθο νὰ δώσω καὶ νὰ πάρω.
Χίλια φιλιὰ σ' τὰ μάγουλα, χίλια φιλιὰ σ' τὸ στόμα,
καὶ οὔλοι Ζήτω δυνατὸ νὰ σκούξετε σ' τὸ κόμμα.

Ἐχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ, μουρὲ, γιὰ τὴν πατρίδα,
ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ γιὰ φόρους καὶ σ' ἄλλατι,
ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ γιὰ λάδι καὶ σταφίδα,
κι' οὔλοι νὰ μὲ κυττάξετε μὲ τέσσαρα τὰ μάτια.
Κι' ἅμα τὴν ἀναγκαστικὴν σᾶς πῶ κυκλοφορία,
νὰ ξαναρχίσουν οἱ ψαλμοὶ καὶ τὰ καμπαναρία.

Θὰ σᾶς εἰπῶ καὶ δάνειο καὶνούριο πῶς θὰ γίνῃ,
μὰ μὴ σᾶς ἐρθῇ ξαφνικὸ γιὰ τοῦτο τὸ μαντάρο ...
συμφέρον γιὰ τὴν Ζακυνθο καθεὶς σας νὰ τὸ κρίνῃ,
καὶ οὔλοι νὰ τ' ἀκούσετε μὲ τὸ κεφάλι κάτω.
Γιὰ σᾶς αὐτὸ τὸ δάνειο λεπτὸ δὲν θὰ κοστίσῃ,
καὶ ὁ ἀφέντης οὔλους σας, μουρὲ, θὰ σᾶς διαρίσῃ.

Εἰς ὅ,τι κι' ἂν σᾶς πῶ ἐγὼ κανεῖς μὴ κομπαστάρῃ,
γιατί ἄλλοιὼς ὀρκίζομαι σ' τὸν Ἄγιο μας Διονύσιον
πῶς γρήγορα ἐπίστρατο τὸ ἔθνος θὰ τὸν πάρῃ,
καὶ οὔτε θὰ ἐξαίρεθῇ ποτέ του κι' ἂν φοβήσῃ.
Εἰς ὅσα κι' ἂν ἀκούσετε βαστάτε μου τὸ ἴσο,
ἄλλοιὼς μὲ τὸ βαπόρο μου θὰ νὰ σᾶς μπομπαρδίσω.

Συμβούλιον ὑπουργικόν,
καὶ πῶς κομικοτραγικόν.

(Ἐν μέσῳ καίται τράπεζα, καθίσματα δὲ περίε,
ὑπὸ τῶν δύο ὑπουργῶν κατέχεται μιὰ πτέρυξ.
Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τρεῖς θέσεις ἔχει μόνος
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὀμιλεῖ καὶ μοναχὸς συγχρόνως.
Ὁ κύριος Κοντόσταυλος κοιμᾶται ἐν ἀνέσει,
μὰ ὁ Δομάρχος ἔξαφνα ἀπ' τῆ δικῆ του θέσι
φτερνίζεται δὴ τρεῖς φοαῖς καὶ ὄλους πιτσιλίζει,
ξυπνᾷ καὶ τὸν Κοντόσταυλο, καὶ ἡ κουβέντ' ἀρχίζει.)

Τρ.—Τὸν εὐγενῆ συνάδελφον παρκαλῶ ἐν πρώτοις
νὰ μὴ πτερνίζεται σφοδρῶς... ὁ κύριος Βουλευτὴς
ἔχει τὴν λόγον...

Βο.— Καὶ ἐγὼ παρακαλῶ ἐπίσης
νὰ ἔχη ὁ συνάδελφος πρὸς μαλακὰς πτερνίσεις.

Κο.—Κι' ἐγὼ παρακαλῶ αὐτόν, ἂν δὲν τὸν ἐμποδίζῃ,
καὶ ἂν ποτὲ πτερνίζεται νὰ μὴ μᾶς πιτσιλίζῃ.

Τρ.—Δὲν ἀμφισβῆλω, κυρίες, ἦτε εἶμαι πεπεισμένος,
ὅτι γνωρίζετε πρὸς τί τοσοῦτον ἐσπευσμένως
συνήλθομεν... (ἔδω καθεὶς τὸν σύντροφον κυττάζει,
μὰ φαίνεται πῶς τίποτα κανέναν δὲν σκαμπάζει.)

Κο.—Εἴμεθα, ὡς γνωρίζετε, εἰς ὅ,τι μᾶς εἰπῆτε
ἐκ τῶν προτέρων σύμφωνοι... λοιπὸν ἐξηγηθῆτε.

Τρ.—Que πρώτον ὡς πρὸς τὰς συγχὰς αὐτὰς διαδηλώσεις
ἐπιθυμῶ τὴν γνώμην σας ν' ἀκούσω διὰ ζώσης.
Τοῦτέστιν ἡ Κυβέρνησις τί δύναται νὰ πράξῃ,
ὅπως καὶ πάλιν ἐλθῶσι τὰ πράγματα ἐν τάξει;

Κο.—Ἐγὼ, κύριε Πρόεδρε... ἐσεῖς... αὐτός... ἐκείνοι...
(Τὰ χάνει ὁ Κοντόσταυλος καὶ ξεροκαταπίνει.)

Βο.—Φρονῶ ὅτι ὠμίλησεν ὀρθῶς ὁ προαληθής,
πλὴν ἀσυγκρίτως συμφωνῶ πλεονέστερον μαζί σας.

Λο.—Θέλει καὶ βρώτημα;... κανεὶς ἀντίρρηση δὲν ἔχει,
καὶ οὐτε καὶ ὅτ' ἐγὼ γνώμην μᾶς δὲν πρέπει νὰ προσέχη.

Τρ.—Que ἐκ δευτέρου ἤλθομεν ἐδῶ νὰ συσχεθῶμεν
τί μέτρα θὰ ἐξεύρωμεν que πῶς θὰ δυνηθῶμεν
νὰ ἔχωμεν χωρὶς πολὺ μεγάλην φασαρίαν
κατὰ τὴν νέαν σύνοδον τὴν πλειονοψηφίαν.
Que ὅχι μόνον τῆς βουλῆς τὰς ψήφους, ἀλλ' ἀκόμη
νὰ ἀποκλίνη πρὸς ἡμᾶς κι' ἡ δημοσία γνώμη.
(Ἐδῶ τονίζει τὴν φωνὴν μὲ ἤχον τραγικόν,
καὶ ὀμιλεῖ ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.)
Κυρίες Πρόεδρε, φρονῶ ὅτι πολὺ εὐκόλως
δύνατ' εὐθὺς ν' ἀποσταλῇ ὁ ἐθνικός μας Στόλος
πρὸς σύναξιν τῶν βουλευτῶν, que ἔχω τὴν ἰδέαν,
ὅτι δὲν ἔχει εἰς αὐτὸ ἀντίρρησην σπουδαίαν
ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν...

Το.— Ἀντίρρηση δὲν ἔχω
κι' ὅπου μὲ διατάξετε ὀλοταχῶς θὰ τρέχω.

Λο.—Καλὰ ποῦ τὸ θυμίσθηκα, Τομπάζη, ἴσα, ἴσα...
θὰ φύγω γιὰ τὴν Ζάκυνθο κι' ἐτοίμασε τὴν Κίεσσα.

Τρ.—Que ἔταν πράγματα ἐδῶ ἰδῶμεν ἀσυνήθη
que τὴν ἀντιπολίτευσιν ἐξέπτουσαν τὰ πλῆθη,
τότε θὰ φέρωμεν εὐθὺς ἐν τάγμα ἐπιστράτων
καὶ θ' ἀποκαταστήσωμεν τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων.

Βο.—Σύμφωνοι, καὶ τὰς σκέψεις σας ἀκούω υπερχαίρων.

Κο.—Ἐπίσης συμφωνώτατος κι' ἐγὼ ἐκ τῶν προτέρων.

Το.—Κι' ἐγὼ μαζί σας, ἤθελα νὰ γινώριζα μονάχα
τὸ κόμμα μας μέσ' ὅτ' ἐγὼ βούλη πόσους θὰ ἔχη τάχα;

Λο.—Πόσοι θὰ ἦμαστε; ἀκούς ἐρώτημα ποῦ ὀργάζεται!...
θὰ ἦμαστε ἀμέτρητοι, ἀγάπη μου Τομπάζη!

Τρ.—Στὸν κυρίον συνάδελφον ἐγὼ θὰ ἀπαντήσω,
ὅπως τὴν περιέργειαν αὐτοῦ εὐχαριστήσω.
(Ἐδῶ λαμβάνει ἔξαφνα ὕψος λογιστικόν,
καὶ ὀμιλεῖ ὡς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.)
Κατὰ τὴν λήξασαν Βουλὴν, ἂν ἐνθυμῶσθ' ἀκόμη,
τὰ δύο τρίτα τῆς Βουλῆς ἀνήκον εἰς τὸ κόμμα.
Ἐκτοτε μ' ὅλην τὴν ἐχθρὴν τὴν πεισματώδη πᾶσι
οἱ ἀριθμοὶ δὲν ἐπαθον ἀλλοίωσιν μεγάλην.
Μᾶς ἔφυγεν εἰς Θετταλὸς, μᾶς ἦλθεν εἰς Θηραίαν
προσέει δύο Ἀμφισσεῖς que εἰς Μιτυληναῖος.
Ἐφυγον τρεῖς ἐκ τῶν Πατρῶν que δύο εἰς Ἀθήνας,
ἀλλὰ μᾶς ἦλθεν ἔξαφνα ἐκ Πόρου ὁ Δουζίνας.
Τέσσαρες ἐκ Τριπόλεως que τρεῖς ἐκ Καλαβρίας
εἰς Ἀχαΐας, εἰς Ἀκκρῶν ἐπὶ τῶν ἀπαρρήτων.
Ἐκ τῆς Ζακύνθου τέσσαρες...

Λο.— Ἀφέντη, οὐλα, οὐλα...
Κο.—Ἀλλὰ ἐλησμονήσατε τὸν κύριον Σταμούλη.

Τρ.—Ἐχετε δίκαιον... κι' αὐτὸν ὡς que τὸν Παπαδάκη
ἐν ὅλῳ διακόσιοι, φρονῶ, que περιπλέον.
Σεῖς πόσους ἀριθμήσατε;

Το.— Νομίζω ὡς διακόσιους.
Λο.—Ἐγὼ τοὺς ὄρηκα, τζόγια μου, τόσους καὶ ἄλλους...

Τρ.—Ὡστε βεβαίως ἔχομεν τὴν πλειονοψηφίαν.
Βο.—Καὶ μάλιστα βουλευτικήν, φρονῶ, ὑπερτροφίαν.

(Ἐδῶ γελοῦνε ὄλοι των μ' αὐτὸ τὸ καλαμποκί,
μὰ τοῦ Τομπάζη φαίνεται πρὸς γελαστὴ ἡ μάστιξ.)

Τρ.—Que εἶναι τὸ γενόμενον ἐκ τῶν ἀκριβεστέρων
χωρὶς νὰ ἀριθμῶ que σὰς μετὰ τῶν ἡμετέρων.
(Σ' αὐτὸ τὸ λογοπαίγνιον πέφτουν ξεκαρδισμένοι,
κι' ἀμέσως διαλύονται κατενθουσιασμένοι.)

Μονομαχία
καὶ ἡσυχία.

—Τὸ ξέρεις πῶς μ' ἐπρόσβαλες;—Ἐγὼ; δὲν τὸ γινώσκω.
—Αὐτὸ ὅπου σοῦ λέω γὰρ καὶ σὲ διασπαθίζω.

Σοῦ λέγω πῶς μ' ἐπρόσβαλες γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης
κι' εὐθὺς ἱκανοποιήσιν ὀφείλεις νὰ μοῦ δώσης.

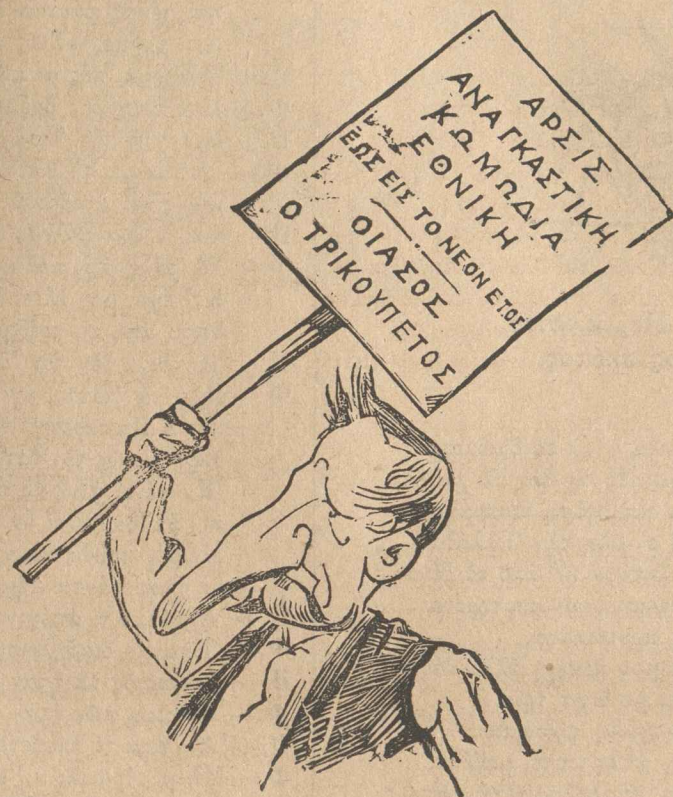
—Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς λοιπὸν ἀντίρρηση δὲν ἔχω,
κι' εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς μὲ τὸ ρεβόλβερ τρέχω.

—Ἐντὸς ἀγροῦ εὐρίσκονται κι' οἱ δὴ δὴ ἐρημοτάτου
καὶ πρόκειται νὰ κτυπηθοῦν ἐδῶ μέχρι θανάτου.

—Τραβᾷ ὁ ἕνας καὶ περνᾷ ἡ σφαῖρα ἀπ' τὴν μέση,
τραβᾷ ὁ ἄλλος καὶ περνᾷ ἡ σφαῖρα ἀπ' τὴν ἀκρὴν...

—Κι' ἀφοῦ κανέναν δὲν ἔμπορεῖ νεκρὸς ὅτ' ἐγὼ νὰ περῶ
σφινγκταγκαλιζόνται κι' οἱ δὴ καὶ χύνουν μαῦρο ἔσθον.

Καὶ γίνονται ἀχώριστοι καὶ πάλιν σὰν προτίτερα,
καὶ εἴμαστε κι' ἐμεῖς καλὰ κι' ἐκεῖνοι πρὸς καλλιτέραν.

Χαιρετισμὸς πρὸς βουλευτὴν,
συνάμα δὲ καὶ πρεσβευτὴν.

Καλῶς τὸν Σκουλούδη, καλῶς τὸν Στεφανῆ μας,
καλῶς τὸν τῆς Σύρας τὸν μέγαν βουλευτὴν,
καλῶς τὸν κυνηγὸ μας, καλῶς τὸ τὸ παιδί μας,
καλῶς τὸν τῆς Μαδρίτης τὸν νέον πρεσβευτὴν.
Καὶ τί λοιπὸν μαντάτα μᾶς φέρνεις ἀπ' τῆς Σύρας;
ἐκπύπτει ἡ ὑψοῦται καθὼς ἐδῶ ἡ λίρα;

Εἰς τὸν Πρωθυπουργὸ μας δὲν ἔφερες κυνήγι;
δὲν ἔφερες καμπόσα λουκούμια Συριανά;
καὶ συριανὴ ντομάτα δὲν ἔφερες ὀλίγη;
ἀφοῦ ἐκεῖ τὴν δίνουν τόσο πολὺ φθηνά;
ἔτσι λοιπὸν, Σκουλούδη, μᾶς ἦλθες μ' αἷσιο χέρι,
ἀφοῦ ἐκυνήγους ὄλο τὸ καλοκαίρι;

Τί νέα δὲ μανθάνεις κι' ἀπὸ τὴν Κοπαῖδα;
ὕπάρχει μέσ' ὅτ' ἐγὼ κάσσα καμμία μετοχή;
στὰ βῆθη τοῦ πυθμένος δὲν μένει πιά ἐλπίδα,
ὅτι θὰ τὴν ξηράνῃς σὲ ἄλλη ἐποχὴ;
Ὅποῖον εἶδος εἶναι τὰ χρήματα ποῦ πῆρες;
γιατὶ ὁ κόσμος λέει πῶς ἦτανε μαγκιραίος.

Καὶ πότε δὲ σκοπεύεις νὰ πᾶς γιὰ τὴν πρεσβεία;
ἢ μήπως, Στεφανῆ μου, δὲν θὰς νὰ ξαναπᾶς;
ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει καμμιὰ μεγάλη βία,
καὶ εἴμπορεῖς νὰ μῆνης ἐδῶ, ἂν ἀγαπᾶς.
Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ὀλίγο ξεκουράσου,
καὶ μέτρα πόσα πῆρες ἀπὸ τὰς μετοχὰς σου.

Βουλευτῶν ἀφίξεις,
ποῦ ἔμπορεῖς νὰ φρίξης.

Σὰν χειλιδὸνα ποῦρχονται ἀπὸ τὰ ξένα μέρη
κι' ὅπανω ὅτ' ἐγὼ φτερούγαις τῶν φέρουν τὸ καλοκαίρι,
ἐρχόμενοι κι' οἱ βουλευταὶ μετὰ σπουδῆς πολλῆς
προαναγγέλου ἑναρξὴν τῆς προσφιλοῦς Βουλῆς.

Λοιπὸν καλῶς ἐφύλαξε, ἀχόρτατοι κοράκοι,
κι' ἐν πρώτοις καλῶς ὥρασε, κλεινὰ Δημητρακάκη.
Ἀπλῶστε τὴν ἀρίθμην σας ὅσον καὶ καρφανέ,
κι' ἀποστηθίσατε καλὰ τὸ ὅχι καὶ τὸ ναί.

Μιὰ συμβουλή,
πολὺ καλή.

Παράδοξον συμβεβηκὸς ἐδῶ παρετήρηθη:
ὁμᾶς σπουδαίων μεσιτῶν ἐσχατῶς παρητήθη.
Εἶθε αὐτοὺς νὰ μιμηθῶν καὶ οἱ λοιποὶ μεσίται
καὶ νὰ γένουν ἐργατικοὶ καὶ φρόνιμοι πολῖται,
γιατὶ καθὼς κατήνησαν, ἂν ἐξακολουθήσουν,
ὅλοι, καθὼς μοῦ φαίνεται, ἐκεῖ θ' αὐτοκτονήσουν.
Κι' ἂν ξεφυτρώσουν δεῦτεροι καὶ πάλιν Συνδικάτοι,
ἢ Μπόρσα ἀπὸ πτώματα θὰ εὐρεθῇ γεμάτη.
Αὐτὰ σὰς συμβουλεύωμεν, κι' ἂν θέτε τὸ καλὸ σας,
πουλῆσατε ἄλλαις πραγματεῖαις καὶ τὸ πετρέλαιό σας.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ἐ! ἐτοιμάσου, Περικλῆ, λοιπὸν νὰ τὸ διαβάσῃς, καὶ νᾶμαι ἕνας μασκαράς, μωρέ, ἂν δὲν τὰ χάσῃς. Τί ζωγραφιαίς, τί ξωφύλλο καὶ πόση ἐξυπνάδα! θὰ κάνῃ κρότο καὶ ἐδῶ καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ζητοῦν ἀπὸ τὸν τόπο μας, ζητοῦν κι' ἀπὸ τὰ ξένα καὶ κάθε μέρα γράμματα πλακόνουν συστημένα· ὁ ἕνας θέλει ἑκατό, ὁ ἄλλος πεντακόσα, κι' ὁ ἄλλος γράφει «στεῖλε μου ἀκόμη ἄλλα τόσα», ὁ ἄλλος θέλει ἑνδεκα, ἄλλος μονάχα τρία, καὶ τέλος πάντων γίνεται μεγάλη φασαρία.
- Π.—Μά, βρέ τσιφούτη, Βαραβά, ἀθάφτιστε, μαζέτα, γιατί, μωρέ, δὲν μοῦ μιλάς σὰν φίλος νέτα σκέτα; μονάχα τὰ παρεξηγεῖς καὶ μοῦ τ' ἀνακατόνεις καὶ δίχως τίποτα νὰ λὲς μὲ σκᾶς καὶ μὲ φουσκόνεις; Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ θὰ γενῇ καὶ πάλι φασαρία;
- Φ.—Νάτα! δὲν ξέρεις τοῦ Ῥωμηοῦ τὴ νέα ἱστορία; Θὰ βγάλ' Ἡμερολόγιο, ψυχὴ μου! τεφαρίκι... καὶ θὲ νὰ κάνῃ πούλησι ἔπου θὰ ἴναι φρίκη.
- Π.—Καὶ νᾶχω καλὸ ῥῶτημα ὡς πόσο θὰ κοστίζῃ;
- Φ.—Πολὺ φθηνά, βρέ Περικλῆ, ἂν καὶ πολὺ ἀξίζῃ.
- Π.—Ἀλήθεια τί ἀκούεται γιὰ τὸν Μητροπολίτη;
- Φ.—Τὸν Πατριάρχη θὲς νὰ πῆς, ὡς φαίνεται, κοπρίτη.
- Π.—Λοιπὸν ἂς ἴναι, τί ἀκούς καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη, γιατί τὸν πρῶτο ἄκουσα τὸν ἑκαμαν Νομάρχη.
- Φ.—Τί λές, βρέ ἀσεβέστατε; δὲν ντρέπεσαι λιγάνι, ποῦ ἔγινες ἀντίχριστος καὶ σὺ σὰν τὸν Μακράκη; Μὰ ἔτσι παίξε γέλασε τὰ θεῖα τὰ νεμίζεις, καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη μας, μαγκούφη, σαλιαρίζεις; Μωρέ, δὲν ξέρεις ἄλλοτε πῶς γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἔγινε τόσος πόλεμος καὶ αἱματοχυσία, καὶ ἔπесαν ὀπλαρχηγοὶ καὶ τόσοι πολεμάρχοι, κι' ἀπ' ἄκρῃ ἄκρῃ χαλασμός, κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη; ἔ! βρέ;
- Π.—Λοιπὸν ποῖος ἔγινε;
- Φ.—Ἰωακείμ ὁ πρῶτος, κι' ἀκούσθη μέσα σ' τὸ Σταμποῦλ ἀλλαλαγμὸς καὶ κρότος, καὶ ὁ Σουλτάνος τοῦκανε μὴ βίζιτα σπουδαία, καὶ τοῦπε πῶς τὴν πίστι τους τὴν ἔχουν ἀμειβάται, πῶς ἡ Ἑλλάς μὲ τὴν Τευρκιά θὰ κάμουν συμμαχία, κι' ὅτι θὰ γίνουν κι' ἄλλα δρό, θαρρῶ, Πατριαρχεῖα.

- Κι' ἀκόμα εἶπαν πολλά, ἀλλ' ὅμως ποῖος τὰ ξέρει! καὶ τέλος πάντων ὁ Χαμίτ τοῦ ὀφίλησε τὸ χέρι, καὶ τοῦπε, «Σεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ἔχετε ἐλπίδες».
- Π.—Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ, τὴν Τσίχλα δὲν τὴν εἶδες;
- Φ.—Ποῦ τσίχλαις, βρέ, τέτοιον καιρό; δὲν ἔλθαν οὔτε φλώρ.
- Π.—Βρέ γιὰ τὴν Τσίχλα σοῦ μιῶ, τὸ νέο μας βαπτέρ.
- Φ.—Ἄ! τώρα τὸ κατάλαβα, σ' τὸν Πειραιᾶ τὸ εἶδα, καὶ εἶναι ἀθεόρατο κι' αὐτὸ σὰν τὴν πατρίδα.
- Π.—Καὶ ἔς ἕνα πόλεμο αὐτὸ σὰν τί μ'μπορεῖ νὰ κάνῃ;
- Φ.—Νὰ βάλῃ πὶδ πολὺ ἀτμό, καὶ τότε ποῖος τὸ πιάνει! Κι' ἔχει μοῦ λένε, Περικλῆ, ἡ Τσίχλα μὴ φευγάλα, ὅπου ἀπὸ τὸ τρέξιμο δὲν τὴν προσθαίνει μ' πάλ.
- Π.—Ἀλήθεια δὲν τὸν δίκασαν τὸν Δήμαρχο ἀκόμη;
- Φ.—Μὴν τὰ ῥωτᾶς, ἐγίνηκαν σαλάτα ὅλ' οἱ νόμοι, καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος καὶ ὁ Ψαρᾶς κι' οἱ ἄλλοι θαρρῶ πῶς τὸν ἐστρίμωξαν σ' τὴ φυλακὴ καὶ πάλι. Ἐν γένει κίνησις πολλὴ γι' αὐτὸν παρατηρεῖται, κι' ἂς δώμε τί θὰ κάνουνε κι' οἱ Ἀρειοπαῖται. Μωρέ, καθὼς κατήντησε καὶ ἡ ἰσοβιότης, θὰ ἴναι πάντα Δήμαρχος, θαρρῶ, ὁ Σηλυβριώτης.
- Π.—Ἀλήθεια τί ἀπέγινε προχθὲς σ' τὸ Συναγώγι;
- Φ.—Ἐκαναν διαδήλωσι κι' ἐκεῖ τοῦ Δεληγιάννη.
- Π.—Καὶ ποῖος νὰ ἦταν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς παραξάλης;
- Φ.—Μοῦπαν πῶς ἦταν ἀφορμὴ ἕνας βρακᾶς ντελάλης.
- Π.—Ἀλήθεια τί ἀκούεται γιὰ τὴν κυκλοφορία;
- Φ.—Μὴ μ' ἐρωτᾶς κι' εὐρίσκομαι κι' ἐγὼ εἰς ἀπορία, ἂν καὶ νομίζω, Περικλῆ, μετὰ τινος ἡμέρας ἔτι αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ λάβῃ ἕνα πέρας.
- Π.—Καὶ τάχα τί ὠφέλεια μὲ τοῦτο θὲ νὰ γίνῃ;
- Φ.—Ὁ κόσμος περισσότερο ἀκόμη θὰ φτωχύνῃ. Καὶ μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ αὐτὴ κυκλοφορία θὰ γίνῃ κι' ἀναγκαστικὴ, θαρρῶ, ἐπλοφορία, γιατί αὐτὴ ἡ Τράπεζα δὲν ἔχει πιά νισάφι, μᾶς δίνει τὰ παληόχαρτα καὶ κλέβει τὸ χρυσάφι.
- Π.—Λοιπὸν ἐσὺ τὴν Τράπεζα τὴν ἔχεις σ' τὸ στομάχι.
- Φ.—Φασκέλωσέ την κι' ὅλοι μας τὴν ἔχομε σ' τὴ βράχι. Κάθε λιγάνι δάνεια καὶ λώτους ξεφουρνίζει κι' ὅλο τοὺς πρῶτους ἀριθμοὺς ὁ Κεχαγιᾶς κερδίζει. Καὶ τώρα σ' τὰ Ἀνάκτορα πηγαίνω ἐν τῇ ἡμέρᾳ, γιατί ἔχω προαίσθημα ὅτι θὰ λάβω γράμμα.
- Π.—Μὰ πῶς; ἄλλο προαίσθημα δὲν ἔχεις;
- Φ.—Τίποτ' ἄλλο.
- Π.—Δὲν ἐννοίωσες πῶς θὰ τῆς φᾶς;
- Φ.—
- Π.—Ὅρσε λοιπὸν δρό καπελαιῖς καὶ μὴ γροθιά σ' τὴν πλάκα καὶ ἀσπασμοὺς ἐκ μέρους μου εἰς ὅλο τὸ Παλάτι.

Ὅστις ὑπόκειται ἀληθῶς ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ, εἰς τὸν Πολυχρόνον ὁ ποῦλον ἂς τρέξῃ ἐν τῇ ἡμέρᾳ μὲ λιγιστά μὰ τέλει μαθήματα ποῦ δίνει ὁ μαθητὴς τοῦ γίνεσθαι καὶ δάσκαλος συνάμα. Ἡ μεθοδὸς τοῦ ἐκλεγεῖν καὶ πρῶτης τ' ἀλογία τοῦ, καὶ εἶναι δάσκαλος σωστός ποῦ ξέρει τὴ δουλειά τοῦ.

Εἰς τὸ BYZANTION καὶ ἐκεῖ πλησίον τῆς Χαυτεῖων τοῦ Γεωργίου Κλάρα ὀρίσκειται λαμπρὸν καπνοπώλειον. Πωλεῖ καπνὰ ἐξαίρετα καὶ διαλεκτὰ τσιγάρα, καὶ ποῦρα πολυποίκιλα καὶ ποῦ τῆς πᾶς τῆς καλῆς.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα σ' τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύχτα μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαιδούρια.